

Thomas Hardy

A lecsúszott lány

(The Ruined Maid)

Omélia drágám, te kedves tünemény,
ki gondolta volna, hogy a városban lelek én.
Honnan eme csipkék, hogy lettél nagymenő?
„Nem tudtad, hogy lecsúsztam?” - felelte ő.

Rongyokban jártál, se zoknid, se lábbelid,
untad a krumplit ásni esteig,
s most csupa ék vagy, előkelő.
„Igen, így öltözik, ha lecsúszik, a nő!”

Otthon a csürben azt mondtad: „nem-e”,
„lássuk”, „szeressük”, meg „izé”, „fene”.
De modorod lett nagyvilági, megnyerő.
„Csiszolódik, ki lecsúszik” - felelte ő.

Kezed mancs volt s arcod kék-szintelen,
s most nyugöz bőröd, a finom selyem.
Kesztyűd pompás dáma-ujjadra nő.
„Henyél, ki lecsúszott” - felelte ő.

Rossz álom, vélted, a falusi lét.
Nem ízlett néked, csak nyögtél, de rég
nem vagy te mélabús, s fejed se fő.
„Ficáncol az, ki lecsúszott” - felelte ő.

Bár lenne köntösöm, mi büszkén átoson
tömegek közt, tereken városon -
„Maradj falusi lánynak. Ehhez születni kő.
Te nem tudsz így lecsúszni” - felelte ő.

Erdődi Gábor fordítása

Dylan Thomas

Zord szakmám, műveim

(In my Craft or Sullen Art)

Zord szakmám, műveim,
éjjelén rótt sorok,
midőn Hold lángja tombol,
szeretők ágya fehér,
dalol gyertyám - irok,
nem becsvágy hajt, se kenyér,
se pávázó varázs
elefántcsont-tornyomból,
de díjam legyen jámbor:
szivek őrizték rímeim.

Nem a gőgösért irok ím,
kitől tombolhat a Hold,
ó szélfűtt papirhalmom,
se tornyos holtakért,
kiket zsoltár s csalogány vigyáz,
de kiknek karja nász
és esztendőknék gyásza,
s kik elfeledték már a zord szakmám, rímeim.

Erdődi Gábor fordítása

Dylan Thomas

Szent Tavasz

(Holy Spring)

Ó

Szerelmes-ágyamból
 Midőn ama Időtlen Ispotály még egyet lépett, hogy csitítsa
 a gyámoltalan, kiterített testet
 És útjai s a roncsok
 a szögesdrótos, ágyúzó tengeren át sereggé lettek
 és mind sebünkbe tépett, házainkra rontott,
 Felsekrenek, hogy üdvözöljem a háborút, mely nem az enyém, csupán
 ama sötétlő harc, mely adta fényességemet,
 hogy gyóntatót hívjak s bölcsőbb tükröt jaj nekem nincsen
 hogy felizzak, ha immár a Mennyköves Isten-éjnek vége lett
 S vagyok oly magánnal sújtott, miként a Napban tündöklő, Teremtő Isten.

De

Dicsértessék a szent, Mindenek Tavasza
 Gábel s a lángoló bozót midőn a reggel örömmé sarjad
 a síralomvölgyi máglyákból
 s kihül a siratófalon milliók könnye-vigasza,
 0 felszerkenő tékozló
 Napom, Atyám, remegsz csecsemők tisztító lángjától
 De áldva légyen jégverés, vad zúrzavar,
 mely háborog még - csak egy bizonyos - megállok és énekelek
 védjen bárcsak emberi hajlék magzatburka,
 áldott méhű s jaj beomló házú szent kikelet -
 jöjjön bár ama Végső Óra,

Erdőei Gábor fordítása